

Nikde jinde jsem zatím nezažila tolikatě mlh, jako v Domečku. (Jasně nikdá jsem nebyla v Londýně ☹)

S podzimem si můžeme být jistý, že kolem nás bude mlžno. Což je teda překérka při cestách do práce - jako třeba dneska, když to píšu, a kdy Brtník v jednu chvíli musel jet fakt krokem, protože okraj silnice prostě zmizel.

Ale jinak je to kolikráte paráda. Jasně, že ne pokud je mlha jako u Rákosníka a vy si musíte vzít pomalu mačetu, abyste ji nakrájeli ☹ . Ale takový ty mlžný opary..... to je prostě nádhernej kýč. Kterej si navíc moc pěkně hraje s perspektivou. Když jedete k nám, vyjedete z lesů a sjíždíte dolů do údolí. Otevře se vám v tak některých momentech pohled na to údolí a to co je za ním. A vidíte tam zpravidla oooooobřími želvu, která se oficiálně jmenuje Říp a já jí říkám Řípa ☹ . Řípa je celkově zvláštní kopec, kterej si s člověkem evidentně hraje. Když jsme tam totiž kdysi vyrazili, byli jsme posléze překvapeni. Berete milýho Řípu jako takovej....prostě kopec no. Nic velkýho, kopec. Žádná nemilosrdná Milešovka ☹ , ale příjemnej bobek, kam se podle prvního pohledu nebudete nějak sápat, ale vyjdete si to na pohodičku. Jehehé. Jako jasně, není to Matterhorn, ale i tak dá překvapivě vašim noženkám krapítek do těla. Nevede (nebo tedy prý vede, ale my o ní nevěděli ☹)na něj totiž klikatá cesta, jak bývá obvyklé, ale mažete nahoru pěkně přímo. Čítám, že praotec Čech tehdá asi pospíchal a tak to vzal přímou čarou vpřed. A vy pak trochu koukáte, že to není nedělní vycházka. Neumřete na vyčerpání, ale divíte se.

No a stejně se divíte kolikrát, když jedete k nám domů. Páč pokud není teda hmlisto ako u Rákosníkov, tak nikdy nevíte, co uvidíte. Respektive KDE milýho Řípu uvidíte. Páč on se nám podle počasí přibližuje, případně vzdaluje. Dost viditelně. Někdy máte dokonce pocit, že vám jde úplně naproti a čeká, celej velkej, skrorem za humny ☹ . A jindá, jak když popojede o kus dozadu a je z něj takový malý, vzdálený prdítko. Původně jsem si myslela, že to je čistě jen můj problém a že bych fakt měla přestat pít to prosecco :D. Jeenže pak jsem zjistila, že stejně to vnímá i Brtník. A von je teda skorem abstinent. Nekecám a přísahám na svůj holej pupek, že ten kopec si prostě chodí krajinou. Každopádně, ať nám parkuje skorem za zahradou, nebo se vydá navštívit Bezděz a tím pádem popojde dozadu, tak když je krásný počasí a do toho ten mlžnej opar.....to je prostě kýč jako blásen.

Takhle kýčovitě bylo právě i ve čtvrtek odpoledne, kdy jsem si s ohaříkama vyrazila do

prostoru. Mhla tak zlehýnka plula prostorem a tiše tlumila jásavý barvy podzimní. A člověk zase stál a jen v údivu čučel na tu zasněnou nádheru. Rumíček byl nadupanej energií, jak ta Leidenská láhev a életrika z něj přímo sršela ven. Nějakou nožku neřešil. A tak já taky moc ne. Tali ta neřeší vůbec nic, tý je obecně hej, páč má v tý hlavě pusto, prázdno, že jo. □ Ba ne, ale. To bych jí tetkon docela křivdila. Protože se nám funguje docela pěkně.

Měla jsem v plánu zajít ke krmítkům a doplnit tam pticám dlábess. Jéénže, jénže. “Sousedí” sekali louky. A drandili tam traktorem. Takže to se jim tam nemožeme motat, to nejde. Hm, takže co? Takže to vezmeme horem po louce u silnice a pak se uvidí, třebaš už pojedou domů. Je fajn, že Tali dodržuje to, že nechci, aby chodili loukou moc u kraje, protože ta silnice, že jo. Když se tam náhodou směruje, vystačí si člověk s upozorněním, že “Tályjee, tady deme!” a ona se srovná. Když jsme sešli níž k remízku vyšla z nich srna. Asi si holky zvykají - koukala na nás, my na ní a pak jen tak, jako by nic, odešla.

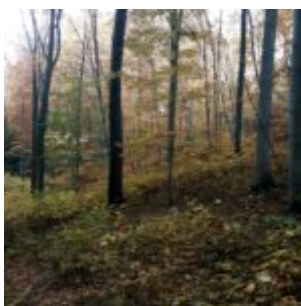
To ten druhej kus, o kterým jsem dlouho nevěděla, si zůstal hovět v remízku. My šli podél, já si trhala šípky na čaj, ohařící si čmuchali kolem mě. Pak jsme se zastavili u jednoho keře na dýl. Já trhala, Tali čučela do remízku. Předpokládám, že ten hovící si kus přestalo bavit, že na něj Tali čučí a tak se zvednul a odešel taky. Kdybych tušila, že tam je, tak se pohnem pryč obratem, ale neměla jsem ani nejmenšího šajna.

O čem jsem ale šajna měla a to velikýho, bylo to, že Tali se zachovala skvěle. Dřív by hodila šíbru do toho trní a já bych jela za ní. Protože by byla na stopce. Teď stála a ani nehla brvou. Mohla jsem k ní jít, pohladit ji a vychválit do výšin. Byl to fajn pocit. A nic na tom nezměnil ani rachotící traktor, který se k nám blížil a vyplul z mlhy, která se jako stuha motala nad loukama. Byl to ÚÚ pohled. Neboli úplně úžasnej pohled. Takže ještě nedosekali a tak halt půjdem jinam. Sice se mi tam po tý vichřici nechtělo, ale co naděláme. Půjdeme do lesa na konci louky vpravo. Tam, co je jeden z “mých” krmelců. Ten je touhle dobou ještě prázdný a stejně prázdná byla i cesta přes kterou loni ležel padlý statný buk. Teď už byl pryč a cesta byla krásně volná. Zato vedle u vodárny si na kraji lesa lehly do plotu vodárny dva velký smrky. Hm, napadlo mě, zda o tom starosta ví, protože sem asi nikdo moc nechodí. Radši jsem mu napsala a on mi obratem potvrdil, že už to ví a řeší se to.

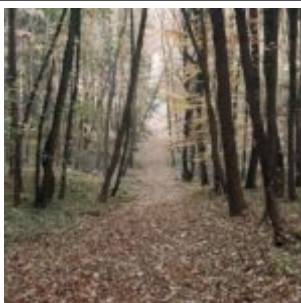
Tak jsme se šli courat dál a zapadli do toho lesa. Úplně jsem zapomněla na nějaký padání stromů, jak tam bylo hezky. A řekla jsem si, že se vysápeme nahoru k silnici, přejdeme ji a

vydáme se za ní dalším lesem ke kostelíku. Hlídala jsem ale pořád, jak běhá Rumíček. Jestli nekulhá. Nekulhal a lítal jako šus. Jen teda v jednu chvíli se do noženky načutnul a bylo vidět, že citlivá teda je. Ale za chvíli už zase pádil s Tali vpřed a vzád a do stráán. Zatímco já funěla do kopce.

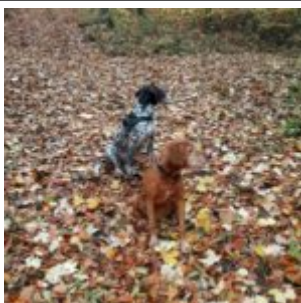
Abych markýrovala, že funim, rozhodla jsem se vyrobiť nějakou fotodokumentaci. Ale s těma dvěma ohařskejma blechama je to potíž. Myslíte, že posedí? Nebo takhle posedí, protože to jo, to musejí, ale portrét z toho neudělám ☐

Lesní zátiší

Cesta dolů

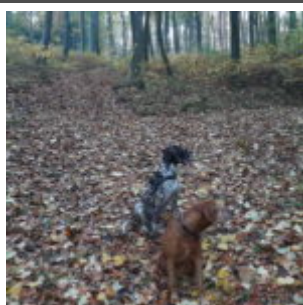
Pokus vyfotit ohaře

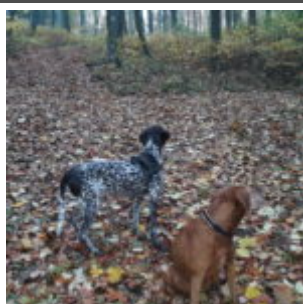
... nějak úplně....

... nevyšel... □

Něco tam je??

Musíme to zjistit!

Bylo milý, že Tali byla na příjmu a člověk ji nemusel tolik dozorovat a mohl jí dovolit víc, než když má období průvanu v makovici. Když jsme pak přešli silnici, hezky volným krokem lážoplážovým jsme zamířili do bučiny a tou prošli až ke kostelíčku. Je v tuhle dobu jinčí

takovej než v létě. Takovej jako vážnější, nebo jak. Tali má vždycky ve zvyku ho oběhnout dokola. Co tam kontroluje nevím.

Zato já při sestupu musela kontrolovat jí, protože byla jak to neustále zmiňovaný Pendolino a hnala se pořád dopředu. To zas tolikatě volnosti děfčico nee, to nee. Člověk tady musí jít poměrně dost pomalu, jinak by se po blátě dostal dolů dost nechtěně rychle. Spustili jsme se do starýho sadu a tam si oba nasbírali nějaký to jablíčko. A taky Mousesee! Kterej se překvapivě přesunul sem, jak kdyby mohl tušit, že se tudy budeme vracet. A tak jsme domů došli v komplet sestavě, v jaký jsme odcházeli □ .